

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **PILC REALITY s.r.o.**, IČO: 27287661
sídlem Komenského 2466/15a, Jablonec nad Nisou
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Šetinou
sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č.j. 762/500/15, 22904/ENV/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, doručeného žalobkyni dne 17. 6. 2016, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen jako „ČIŽP“) ze dne 16. 2. 2015, č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1320817.003/15/PSJ (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001

Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen jako „zákon o odpadech“), pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení § 12 odst. 2 zákona o odpadech.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí dospěla k závěru, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, neboť porušila povinnost vyplývající z § 12 odst. 2 zákona o odpadech tím, že v době kontroly dne 25. 11. 2013 ve skladu Příšimasy neoprávněně ve značném množství i rozsahu skladovala odpady, včetně nebezpečných, přičemž se jednalo o cizí odpady, které musely být soustředěny s vědomím žalobkyně, ačkoliv žalobkyně neměla souhlas Krajského úřadu Středočeského kraje pro provoz stacionárního zařízení k nakládání s odpady a sklad ani nebyl určen k nakládání s odpady dle stavebního zákona. Za tato porušení ČIŽP žalobkyni uložila pokutu ve výši 200 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. ČIŽP vyšla ze zjištění, že sklad nebyl s výjimkou pravé části haly při vstupu hlavním vchodem nikomu pronajat a vlastnictví odpadů spol. MOSIS CZ s.r.o. bylo na základě kontroly u této společnosti vyvráceno, neboť prohlášení spol. MOSIS CZ s.r.o., v němž uvedla, že odpad v pronajatých prostorách nikdy neskladovala a věci uskladněné v Příšimasech odpadem nejsou, neboť se jedná o materiál a zboží získané nákupem při likvidacích zařízení ve firmách v rámci insolvenčního řízení, nebylo tedy za odpad nikdy označeno, se shoduje se zjištěními při kontrole dne 25. 11. 2013 a s obsahem smlouvy o nájmu nebytových prostor této společnosti, kdy v pravé části haly pronajaté společnosti byly umístěny pouze plastové kroužky v papírových bednách, dýhové desky, kancelářský nábytek a několik pneumatik. ČIŽP neměla dále pochybnosti o charakteru skladovaných věcí, jelikož většina vykazovala charakteristiky odpadu vzniklého demontáží elektrozařízení, dále zde byla celá zařízení, dřevé kompresory a vyřazené televizní obrazovky a monitory počítačů, a dle její inspekční praxe se jednalo o sklad obdobný středně velkým až větším zařízením určeným ke sběru odpadu, kde pouze nebyly odpady utříděny dle druhů a vykazovaly známky navezení v nedávné době. ČIŽP k námitkám žalobkyně dále uvedla, že neuvěřila jejím tvrzení, že sklad zavezla bez vědomí žalobkyně spol. MOSIS CZ s.r.o., neboť se jí to jevilo jako nereálné a vrata haly jsou při běžném provozu uzavřena, tvrzení o tom, že se jednalo o zboží a materiál ve vlastnictví spol. MOSIS CZ s.r.o., proto ČIŽP vyhodnotila jako účelová a záměrně zkreslující. Po oba dny provedených kontrol, tedy jak 25. 11. 2013, tak 11. 4. 2014, kdy již byl areál pronajat spol. TP METAL s.r.o., navíc bylo nakládáno s obdobnými druhy odpadů, přičemž spol. TP METAL s.r.o. měla pro tyto účely halu od 1. 1. 2014 pronajatou a provozovala sklad cca od března 2014, a v době druhé kontroly byla hala i nadále částečně využívána spol. MOSIS CZ s.r.o. ke skladování, ačkoliv žalobkyně sdělila, že smlouva se společností byla zrušena. ČIŽP vyšla nikoli z toho, kdo je vlastníkem odpadu, ale kdo a jak s ním nakládá, zde tedy žalobkyně, která odpady skladovala tím, že pronajala objekt k takové činnosti. Jelikož nebyla kontrolována provozovna určena ke skladování odpadů dle zákona o odpadech, došlo k ohrožení zdraví obyvatel a životního prostředí v lokalitě. Výši pokuty odůvodnila ČIŽP tak, že se jednalo o skladování odpadů ve velkém množství, a to i z kategorie nebezpečné, které byly skladovány volně bez zabezpečení, odpady nebyly utříděny dle druhů a kategorií a u žalobkyně šlo při označení vlastníka odpadu o zcela promyšlené jednání s cílem zastřít fakta.

4. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 4. 3. 2015 blanketní odvolání s tím, že jej odůvodní ve lhůtě 14 dnů, a doložila plnou moc pro advokáta Mgr. Tomáše Šetinu. ČIŽP postoupila dne 16. 3. 2015 spis žalovanému, tento jí však dne 20. 3. 2015 spis vrátil, neboť odvolání nesplňovalo příslušné náležitosti a ČIŽP nevyzvala žalobkyni k doplnění. Mezi tím však žalobkyně dne 19. 3. 2015 odvolání doplnila tak, že prostor skladu využívala nad rámec smlouvy spol. MOSIS CZ s.r.o., která byla vlastníkem veškerého uskladněného zboží, proto došlo na přelomu roku 2013 a 2014 ze strany žalobkyně k výpovědi smlouvy, ve skladu však po společnosti zůstalo velké množství uskladněného zboží a materiálu, k jejichž odstranění uzavřela žalobkyně smlouvu se spol. PILC ODPADY s.r.o. ČIŽP znovu žalovanému zaslala spis k rozhodnutí o odvolání dne 30. 3. 2015.
5. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016, č.j. 762/500/15, 22904/ENV/15, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí ČIŽP potvrdil. Poukázal na to, že v uzavřeném skladu byly umístěny odpady ve značném množství i rozsahu a musely být soustředěny s vědomím vlastníka, jelikož ČIŽP nebyl kromě spol. MOSIS CZ s.r.o. a TP METAL s.r.o. nikdo jiný označen. Umístění odpadu spol. MOSIS CZ s.r.o. nad rámec smlouvy se dle žalovaného jeví nereálné, spol. MOSIS CZ s.r.o. takové skladování dopisem ze dne 28. 8. 2014 odmítla. Tvrzení, že smlouva se spol. MOSIS CZ s.r.o. byla na přelomu let 2013 a 2014 vypovězena, je irelevantní, jelikož sám jednatel žalobkyně sdělil ČIŽP, že část haly je ke dni druhé kontroly užívána touto společností ke skladování kancelářského nábytku, nebylo dále potvrzeno, že by spol. MOSIS nakládala s odpady nebo dokonce elektroodpady. Žalovaný dospěl stejně jako ČIŽP k závěru, že žalobkyně zastírá informace vedoucí k objasnění vlastnictví uskladněných odpadů a jejich umístění do skladu. Jelikož žalobkyně nedokázala důvěryhodně vysvětlit a doložit, kdo odpady do skladu uložil a kdo je jejich vlastníkem, nemůže se zříkat odpovědnosti za jejich nezákonné skladování.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítla, že poslední den lhůty pro odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pověřila jeho vypracováním a podáním právního zástupce, který podal z důvodu nedostatku času toto odvolání jako blanketní a požádal o prodloužení lhůty k doplnění o 14 dnů, aby se mohl seznámit se spisem. Žalobkyně se v této lhůtě snažila do spisu nahlédnout, bylo jí však sděleno, že spis není u ČIŽP ani u žalovaného, proto bylo dne 18. 4. 2015 (správně 18. 3. 2015) odesláno odvolání splňující zákonné náležitosti, kde však právní zástupce žalobkyně vycházel pouze z neúplných údajů. Po pozdějším nahlédnutí do spisu žalobkyně zjistila, že spis byl ČIŽP odeslán žalovanému předčasně a ten jej proto vrátil správnímu orgánu I. stupně. Žalobkyně pokračovala ve snahách o seznámení se se spisem i po 18. 4. 2015, avšak ČIŽP i žalovaným jí bylo opakovaně sděleno, že spis u nich není, možnost spis prostudovat jí byla poskytnuta až po vydání rozhodnutí odvolacího orgánu dne 16. 8. 2016. Došlo tak k porušení práva žalobkyně na řádný proces, jelikož se právní zástupce žalobce nemohl seznámit se spisem za účelem podání řádného opravného prostředku.
7. V druhé žalobní námitce žalobkyně podotkla, že správní orgány věnovaly minimum pozornosti zjišťování skutečného vlastníka nebezpečného odpadu. Spol. MOSIS CZ s.r.o. reagovala po telefonické konzultaci a na základě usnesení dvěma přípisy, kdy oba mají jinou spisovou značku než napadená věc, není tedy zřejmé, na co společnost

reagovala a na jaké otázky odpovídala, vyjádření společnosti je navíc správními orgány dezinterpretováno, jelikož ta uvedla, že skladuje materiál, který získala nákupem při likvidaci zařízení ve firmách v rámci insolvenčního řízení a nejedná se o odpad. Žalobkyně splnila svou povinnost, když označila vlastníka odpadu, a to spol. MOSIS CZ s.r.o., správní orgány to však nereflektovaly, ačkoliv doložila nájemní smlouvu se spol. MOSIS CZ s.r.o., společnost je kontaktní a komunikuje, ze spisu neplyne úplný obsah komunikace společnosti a ČIŽP a společnost uvedla, jaký materiál skladuje. Takový materiál však může pocházet i z likvidace velkých průmyslových firem, což by odpovídalo tomu, co ČIŽP na místě nalezla, takže společnost se k vlastnictví odpadu v podstatě přiznala. Správní orgány pouze uvedly, že společnost skladuje kancelářský nábytek, jak jim měl sdělit jednatel žalobkyně, ten však nebyl na místě nalezen. Žalobkyně tak nemohla zastrít vlastnictví odpadu, jelikož ČIŽP poskytla veškeré údaje o jeho vlastníkově a spol. MOSIS CZ s.r.o. své vlastnictví v podstatě nepopřela.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
9. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že je na odvolateli, jak naloží se zákonnou patnáctidenní lhůtou k podání odvolání, zda a kdy se nechá zastoupit apod. Žalobkyně v závěru odvolací lhůty podala blanketní odvolání s tím, že je ve lhůtě 14 dnů doplní. ČIŽP nepostupovala podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“), postupovala tak sice nesprávně, avšak nemohlo se to dotknout procesních práv žalobkyně, tato se navíc těchto skutečností v doplnění odvolání ani v průběhu odvolacího řízení nedovolávala. O dalších odmítnutích nahlédnutí žalobkyně ničeho nedokládá, žalovaný jí nikdy v průběhu řízení nesdělil, že nedisponuje správním spisem, nebo jí v nahlédnutí nezamezil. Tuto námitku tedy žalovaný považuje za vykonstruovanou a účelovou.
10. Ohledně druhé námitky zdůraznil, že otázka vlastnictví předmětných odpadů není pro věc zásadní. Rozhodné bylo, že v části areálu, který nebyl nikomu pronajat, bylo shromážděno velké množství odpadu včetně odpadů nebezpečných, které zde nemohly být bez vědomí vlastníka. Po vyloučení odpovědnosti třetích osob lze tedy mít za prokázané, že nezákonného nakládání s odpady se dopustila žalobkyně. Co se týče vyjádření spol. MOSIS CZ s.r.o., není podstatné, na jaký přípis ČIŽP společnost reagovala, ale obsah vyjádření ze dne 28. 8. 2014. Odpad uskladněný ve skladu žalobkyně se vymyká předmětu činnosti společnosti a neodpovídá ani skutečností zjištěným na místě. Závěr, že by společnost vykupovala v podstatě vyřazené televizní obrazovky, monitory a lednice, vyřazené části elektrozařízení, elektromotory, kabeláže, elektrosoučástky, děravé kompresory a různé kovy, tedy odpady s často zápornou finanční hodnotou, při běžné likvidaci firem a shromažďovala je proti vůli a bez vědomí žalobkyně mimo místo, které bylo předmětem smlouvy, považuje žalovaný za absurdní a účelově vykonstruovaný. V pravé části haly byl nalezen kancelářský nábytek a tato část byla jen částečně zaplněna věcmi odpovídajícími účelu uzavřené nájemní smlouvy.

IV. Replika žalobkyně

11. Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného ze dne 15. 11. 2016 doplnila, že právo na nahlížení do spisu je neomezené, neboť je vyjádřením rovnosti stran v řízení

dle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Pokud tedy účastník řízení požádá o nahlédnutí do spisu a nebrání v tom žádná zákonná překážka, je správní orgán povinen mu vyhovět. Žalobkyně opakovaně telefonicky žádala o nahlédnutí do spisu, avšak ČIŽP mu toto neumožnila s odůvodněním, že spis má u sebe žalovaný, tomu však byl zaslán v rozporu s judikaturou NSS. Došlo tak k zásahu do ústavně zaručeného práva žalobkyně na nahlédnutí do spisu a její odvolání bylo učiněno bez podrobné znalosti spisu, čímž bylo vytvořeno nerovné postavení mezi žalobkyní a správním orgánem.

12. Dále namítla, že závěr, že prokázání vlastnictví odpadu není zásadní, je nutno odmítnout. Docházelo by tak k absurdním situacím, kdy je subjekt postižen za to, že na jeho pozemek někdo jiný navezl odpad. Toto hrozí, pokud je pozemek pronajat více subjektům, aniž by tyto části byly jakkoli ohraničeny. Žalobkyně navíc vlastní více nemovitostí a nemůže tak na předmětném pozemku vykonávat nepřetržitý dohled, není to uzavřený areál se svou ostrahou nebo vrátnicí a žalobkyně neměla žádnou průběžnou kontrolu nad tím, kdo co na pozemek vozí nebo z něj odváží. Žalobkyně po zjištěných problémech nájemní smlouvu se společností MOSIS CZ s.r.o. ukončila ke dni 31. 12. 2013, kdy se nájemcem stala jiná společnost. Žalobkyně trvá na tom, že z přípisů není zřejmé, na co spol. MOSIS CZ s.r.o. odpovídá a k jaké to přesně bylo věci. Spol. MOSIS CZ s.r.o. ve vyjádření pro žalobkyni ze dne 26. 9. 2016 uvedla, že řada předmětů uskladněných ve skladu a definovaných ČIŽP jako odpad byla majetkem společnosti, avšak není odpadem dle zákona o odpadech, jelikož se jednalo o zboží nakoupené při likvidaci firem v insolvenčním řízení, kterému byl stanoven režim delaborace druhotných surovin s přidanou finanční hodnotou, neboť se pro ně hned po převzetí nepodařilo najít odbyt, a že v rámci vyklízení haly po ukončení nájemní smlouvy došlo k přesunu zboží mimo pronajatý prostor.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s., neboť oběma účastníkům byla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s poučením, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení této výzvy, má se za to, že souhlas byl udělen, přičemž žalobkyně s rozhodnutím bez jednání souhlasila a žalovaný se k výzvě nevyjádřil.
15. Dle § 38 odst. 1 správního řádu mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Dle § 38 odst. 5 správního řádu, odepře-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě.
16. V první námitce žalobkyně brojila proti skutečnosti, že jí nebylo umožněno nahlédnout před doplněním odvolání do spisu správního orgánu I. stupně. Žalobkyně podala poslední den lhůty blanketní odvolání a předložila plnou moc pro svého zástupce s tím, že odvolání odůvodní do 14 dnů. ČIŽP postupovala nesprávně, když dne 16. 3. 2015 postoupila spis žalovanému, ačkoliv nevyzvala žalobkyni k doplnění

odvolání. Téhož dne se žalobkyně domáhala nahlédnutí do spisu, ČIŽP jí však měla sdělit, že spis již u ní není. Totéž jí sdělil žalovaný. Žalobkyně proto podala doplnění odvolání bez znalosti spisu dne 18. 3. 2015. Žalovaný spis obdržel dne 17. 3. 2015 a vrátil jej ČIŽP nejprve elektronicky dne 19. 3. 2015 a následně i fyzicky dne 26. 3. 2015 s poučením, aby vyzvala žalobkyni k doplnění odvolání. Jelikož žalobkyně v mezidobí odvolání doplnila, poslala ČIŽP žalovanému spis zpět dne 30. 3. 2015. Žalobkyně měla do spisu nahlédnout až po rozhodnutí žalovaného, a to dne 16. 8. 2016, jelikož jí nemělo být umožněno do spisu jak ČIŽP, tak žalovaným nahlížet.

17. Soud nemohl dospět k závěru, že by k zásahu do procesních práv žalobkyně ve správním řízení skutečně došlo. Již před rozhodnutím ve věci samé ČIŽP vyzvala žalobkyni k vyjádření k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, na což žalobkyně reagovala, v této době jí tedy bylo zároveň umožněno, aby do správního spisu nahlédla. Po vydání prvostupňového rozhodnutí žalobkyně podala poslední den lhůty blanketní odvolání a následně se krátce před koncem doby, kterou sama označila jako dobu, v níž odvolání doplní o potřebné náležitosti, domáhala nahlédnutí do spisu, ten však v danou chvíli nebyl ani v dispozici ČIŽP, ani v dispozici žalovaného, jelikož byl podán k poštovní přepravě. Tento postup ČIŽP byl zajisté chybný, sám o sobě však nemůže být vadou řízení, neboť byl následně napraven žalovaným, který zaslal spis zpět ČIŽP a poučil ji o tom, že má žalobkyni vyzvat k doplnění podaného blanketního odvolání. Žalobkyně však na výzvu nevyčkala a sama odvolání doplnila, znemožnění nahlédnutí do spisu však v odvolání nezmiňovala. Tím byla procesní vada zhojena, neboť ČIŽP už neměla žalobkyni k čemu vyzvat a dle § 88 odst. 1 správního řádu spis řádně odeslala k rozhodnutí o odvolání žalovanému.
18. Žalovaný následně vydal rozhodnutí po více jak roce od obdržení spisu od ČIŽP. Ze správního spisu plyne, že po celou dobu byl spis u žalovaného a byl k dispozici pro případné nahlížení ve smyslu § 38 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně tvrdila, že se o nahlížení u ČIŽP i žalovaného pokoušela, bylo jí však umožněno až dne 16. 8. 2016, tj. po vydání odvolacího rozhodnutí. Žalovaný potvrdil, že ho žalobkyně kontaktovala kvůli nahlížení dne 16. 3. 2015, kdy u něj nebyl spis ještě k dispozici, další kontakty s žalobkyní však negoval a ani ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobkyně po tomto datu nahlížení domáhala. Žalobkyně přitom netvrdila, jakým způsobem žalovaného kontaktovala, pouze v replice uvedla, že telefonovala prvostupňovému orgánu, který ji však logicky musel odmítnout, neboť spis u sebe již neměl. O konkrétním kontaktování žalovaného již nic dalšího neuvedla. Byla to tak sama žalobkyně, která se připravila o možnost nahlédnout do správního spisu, neboť tento se nacházel v souladu se správním řádem u odvolacího orgánu k rozhodnutí a ze správního spisu plyne, že zde byl po celou dobu žalobkyni k dispozici pro případné nahlížení.
19. Daným postupem správních orgánů navíc nemohlo dojít k zásahu do práv žalobkyně, neboť ta v odvolání uplatnila tytéž námitky, které uvedla ve správní žalobě, k jejímuž podání přistoupila až poté, co do spisu dle svých vlastních tvrzení nahlédla. Je tedy zřejmé, že případná neznalost spisu nemohla způsobit absenci konkrétních námitek žalobkyně v podaném odvolání. Pokud žalobkyně všechny námitky řádně uplatnila, mohla své odvolání v rámci těchto námitek dále upřesnit podaným vyjádřením kdykoliv v průběhu odvolacího řízení, a to až do okamžiku, kdy o věci bylo žalovaným rozhodnuto, neboť takový postup není v rozporu s koncentrací správního

řízení (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 464 – 476 (komentář k ust. § 82 odst. 2 správního řádu).). To však žalobkyně neučinila, aniž by prokazatelným způsobem tvrdila, že jí k tomu nebyl dán prostor, jak soud uvedl výše, tato skutečnost pak neplyne ani ze správního spisu.

20. Vzhledem k výše uvedenému proto soud posoudil první námitku žalobkyně jako neopodstatněnou.
21. Dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech, pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.
22. Dle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpad každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Dle § 3 odst. 4 zákona o odpadech má osoba povinnost zbavit se movité věci, jestliže ji nepoužívá k původnímu účelu a věc ohrožuje životní prostředí nebo byla vyřazena na základě zvláštního právního předpisu.
23. Dle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí nakládáním s odpady – shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů.
24. Dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.
25. Dále žalobkyně namítala, že ČIŽP ani žalovaný nevěnovali dostatek pozornosti zjištění vlastníka nebezpečného odpadu, za nějž žalobkyně označila spol. MOSIS CZ s.r.o., která měla pronajatou část předmětného skladu v Příšimasech. Žalobkyně tak splnila své povinnosti ve správním řízení o uložení pokuty za správní delikt podle zákona o odpadech a nezastírala vlastnictví odpadu.
26. Skutková podstata správního deliktu zakotveného v § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech je naplněna mj. v případech, kdy fyzická osoba nebo právnická osoba nakládá s odpady v zařízení, ve kterém nakládání s odpady není povoleno. Jak tedy správně konstatoval již žalovaný v napadeném rozhodnutí, vlastnictví odpadů nehraje podstatnou roli, dokonce ani to, kdo je původcem daného odpadu. Z hlediska předmětného správního deliktu je rozhodné, kdo s odpady nakládal, tuto skutečnost jsou pak správní orgány povinny prokázat. Nakládáním s odpady ve smyslu zákona o odpadech je pak nejen jeho shromažďování a sběr, ale i skladování, úprava, využití a odstranění (viz § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech). Tato definice odpovídá velmi širokému pojetí toho, co je ve smyslu tohoto zákona odpadem (viz § 3 zákona o odpadech). Odpadem tak jsou i předměty, které budou opětovně použity, nikoli však k původnímu účelu.
27. V daném případě soud uzavírá, že správní orgány řádně odůvodnily, na základě čeho dospěly k závěru, že s odpady nakládala skutečně žalobkyně. Nebyly totiž povinny zjišťovat, kdo je vlastníkem uloženého odpadu, resp. kdo jej na místo navezl, ale kdo s ním disponuje, resp. nakládá ve smyslu § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech.

28. Lze sice jistě přisvědčit žalobkyni, že vyjádření jednatele společnosti MOSIS CZ s.r.o. nebylo určeno přímo do konkrétního řízení vedeného s žalobkyní ve věci uložení pokuty podle zákona o odpadech a není z něj zřejmé, na jaké konkrétní otázky jednatel společnosti odpovídá, obsah tohoto vyjádření je však zároveň dostatečně nepochybný na to, aby z něj plynuly zjištěné skutečnosti, tj. že spol. MOSIS CZ s.r.o. ve skladu v Příšimasech nenakládala s tím odpadem, z jehož skladování vyšli ČIŽP i žalovaný při závěru o porušení příslušných předpisů. Navíc tyto závěry byly učiněny i na základě dalších ve věci zjištěných skutečností, a to zejména faktu, že věci, které byly při první kontrole dne 25. 11. 2013 nalezeny v pravé části haly, odpovídaly svým umístěním sjednané smlouvě o nájmu, uzavřené mezi touto společností a žalobkyní, a při následující kontrole dne 11. 4. 2014 sám jednatel žalobkyně označil zbývající věci, převážně kancelářský nábytek, opět umístěné v příslušné pronajaté části haly jako majetek spol. MOSIS CZ s.r.o., přičemž tyto odpovídaly svou povahou věcem nalezeným v těchto místech při první kontrole. Naproti tomu povaha ostatních odpadů, jako materiál vzniklý demontáží elektrozařízení, celá elektrická zařízení, dřevé kompresory a vyřazené televizní obrazovky a monitory počítačů, byla totožná jak v době první kontroly dne 25. 11. 2013, tak v době druhé kontroly dne 11. 4. 2014, ačkoliv jednatel žalobkyně a zástupci spol. TP METAL s.r.o. tvrdili, že spol. MOSIS CZ s.r.o. od doby první kontroly většinu svého odpadu (až na věci umístěné v jí pronajaté části) odvezla a veškerý odpad nyní přítomný ve skladu patří spol. TP METAL s.r.o., která disponuje příslušnými povoleními pro skladování takového odpadu. Pokud na základě těchto skutečností ČIŽP i žalovaný učinili závěr, že s odpadem nenakládá spol. MOSIS CZ s.r.o. a že tvrzení žalobkyně jsou účelová a záměrně zkreslující, nelze takové hodnocení důkazů považovat za excesivní a postrádající logiku.
29. Na těchto závěrech pak nemůže nic změnit ani sdělení jednatele spol. MOSIS CZ s.r.o. ze dne 26. 9. 2016, které žalobkyně předložila soudu, jelikož nepřináší žádné nové skutečnosti a i nadále nijak nedoplňuje, která další „řada předmětů definovaných ČIŽP jako odpad“ byla skutečně majetkem spol. MOSIS CZ s.r.o. a které zboží v majetku společnosti mělo být přesunuto mimo pronajatý prostor a v jakém rozsahu, proto soud nepovažoval za potřebné provádět tímto sdělením dokazování. Nebyla totiž zpochybněna skutková zjištění správních orgánů řádně popsaná v prvostupňovém i odvolacím rozhodnutí o tom, že s v nich vymezeným odpadem nakládala žalobkyně, a to jeho skladováním v prostoru, který provozovala.
30. Soud uzavírá, že je nepochybné, že v době první kontroly, tj. dne 25. 11. 2013, nebyly přilehlý pozemek a nejméně polovina haly nikomu pronajaty, přičemž zde byl umístěn odpad, a to i nebezpečný, jehož skladování nebylo v daném prostoru povoleno. Jelikož nebylo prokázáno, že by jej zde skladovala spol. MOSIS CZ s.r.o. a žalobkyně neoznačila žádný jiný subjekt, který by zde s odpadem nakládal, byla to právě ona, jako vlastník a provozovatel předmětného skladu v Příšimasech, která odpovídala za uložení tohoto odpadu na daném místě. Vzhledem k tomu, že areál byl oplocen a nebylo možné na něj vstoupit jinak než přes uzamčenou halu, nemohl soud považovat za relevantní námitku, že by mohla být žalobkyně poškozena za to, že někdo třetí na její pozemek navezl odpad, žádného neoprávněného vniknutí do svého skladu se ostatně nedovolávala. V případě, že by na místě bylo několik subjektů, které by měly místo pronajato, jistě by se správní orgány touto skutečností musely zabývat, přičemž by opět musely vyloučit, že některý z nájemců s odpadem nakládá, to však

v daném případě učinily, když vyloučily nakládání s odpadem společností MOSIS CZ s.r.o. Soud proto vyhodnotil i druhou námitku žalobkyně jako neopodstatněnou.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Na základě výše uvedeného tedy soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O náhradě nákladů rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně byla v řízení neúspěšná a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2019

Milan Tauber
předseda senátu